FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT CHRISTINE STIX-HACKL

föredraget den 11 maj 2006 [1]

I — Inledande anmärkningar

1. Förevarande begäran om förhandsavgörande avser, i likhet med det parallella förfarandet om fördragsbrott [2], frågan i vilket förhållande garantierna i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/5/EG av den 16 februari 1998 om underlättande av stadigvarande utövande av advokatyrket i en annan medlemsstat än den i vilken auktorisationen erhölls [3] (nedan kallat direktivet) står till en nationell bestämmelse, enligt vilken det krävs att sådana advokater från andra medlemsstater vid ansökan om inskrivning i registret över advokater i värdmedlemsstaten genomgår ett muntligt prov som syftar till att kontrollera kunskaperna i de officiella språk som används i värdmedlemsstaten.

2. Begäran om förhandsavgörande avser vidare de krav som uppställs i direktivet på nationell domstolsprövning vid avslag av nämnda ansökan om inskrivning.

1 — Originalspråk: tyska.
2 — Mål C-193/05, kommissionen mot Luxemburg.
3 — EGT L 77, s. 36.

II — Tillämpliga bestämmelser

A — *De gemenskapsrättsliga bestämmelserna*

3. Enligt artikel 1.1 i direktivet är syftet med detsamma att underlätta stadigvarande utövande av advokatyrket såsom egen företagare eller som anställd i en annan medlemsstat än den i vilken auktorisationen erhölls.

4. Enligt artikel 2.2 skall en advokat ha rätt att under hemlandets yrkestitel permanent och i varje annan medlemsstat utöva sådan advokatverksamhet som närmare anges i artikel 5.

5. Artikel 3 i direktivet, i vilken registrering hos behörig myndighet regleras, har följande lydelse:

”1. En advokat, som önskar utöva verksamhet i en annan medlemsstat än den i vilken

han har förvärvat sin auktorisation, skall ansöka om registrering hos den behöriga myndigheten i den medlemsstaten.

2. Värdlandets behöriga myndighet skall registrera advokaten efter uppvisande av bevis på att han har registrerats hos hemlandets behöriga myndighet. Värdlandets behöriga myndighet får kräva att det bevis som har utfärdats av hemlandets behöriga myndighet inte är mer än tre månader gammalt vid uppvisandet. Värdlandets behöriga myndighet skall underrätta hemlandets behöriga myndighet om denna registrering.

3. För tillämpningen av punkt 1 gäller följande:

— I Förenade kungariket och Irland skall de advokater som utövar verksamhet med användande av en annan yrkestitel än de som används i Förenade kungariket eller Irland ansöka om registrering hos den myndighet som är behörig för 'barristers' eller 'advocates' eller den myndighet som är behörig för 'solicitors'.

— I Förenade kungariket är den behöriga myndigheten för en irländsk 'barrister' den myndighet som är behörig för 'barristers' och 'advocates' och för en irländsk 'solicitor' den myndighet som är behörig för 'solicitors'.

— I Irland är den behöriga myndigheten för en 'barrister' eller en 'advocate' från Förenade kungariket den myndighet som är behörig för 'barristers' och för en 'solicitor' från Förenade kungariket den myndighet som är behörig för 'solicitors'.

När värdlandets behöriga myndighet offentliggör namnen på de advokater som är registrerade vid denna, skall den också offentliggöra namnen på de advokater som har registrerats enligt detta direktiv."

6. Artikel 5 i direktivet innehåller en reglering av verksamhetsområdet och den har följande lydelse:

"1. Om inte annat följer av bestämmelserna i punkterna 2 och 3, får en advokat som utövar verksamhet under hemlandets yrkestitel utföra samma slag av uppgifter som en advokat som utövar verksamhet under värdlandets relevanta yrkestitel och han får bland annat tillhandahålla juridisk rådgivning angående hemlandets rätt, gemenskapsrätten, internationell rätt och värdlandets rätt. Han skall alltid följa de processregler som gäller vid de nationella domstolarna.

2. De medlemsstater som på sitt territorium tillåter en bestämd kategori advokater att upprätta sådana rättsakter som bemyndigar dem att förvalta dödsbon eller som ger upphov till eller överför rättigheter till fast egendom, som i andra medlemsstater är förbehållna andra yrkesutövare än advokater, får från sådan verksamhet utesluta en advokat som utövar verksamhet under hemlandets yrkestitel, när denna har erhållits i en av dessa medlemsstater.

3. Vid utövande av verksamhet som rör företrädande och försvar av en klient inför rätta kan värdlandet — om detta lands rätt förbehåller sådan verksamhet för advokater som utövar verksamhet under inhemsk yrkestitel — föreskriva att en advokat som utövar verksamhet under hemlandets yrkestitel skall arbeta tillsammans med antingen en advokat som har rätt att uppträda inför domstolen i fråga och som, om det behövs, skall vara ansvarig inför den domstolen, eller med en 'avoué' som har rätt att uppträda inför domstolen.

För att garantera ett väl fungerande rättsväsen får medlemsstaterna föreskriva särskilda regler för tillträde till de högsta domstolarna, som till exempel att specialiserade advokater skall anlitas."

7. Artikel 9 som däremot avser motiveringen av vissa beslut avseende ansökan om registrering och domstolsprövning har följande lydelse:

"Ett avslag på en sådan ansökan om registrering som avses i artikel 3 eller ett beslut att återkalla en sådan registrering samt beslut om disciplinära påföljder skall motiveras.

Dessa beslut skall kunna göras till föremål för domstolsprövning enligt bestämmelser i nationell rätt."

B — *De nationella bestämmelserna*

8. De här tillämpliga bestämmelserna i språkordningen återfinns i "loi du 24 février 1984 sur le régime des langues" (nedan kallad 1984 års lag). [4]

9. Enligt dess artikel 2 skall lagarna och dess tillämpningsföreskrifter avfattas på franska. Andra förordningar kan även avfattas på ett annat språk. Respektive språk skall anses som autentiskt.

10. Enligt artikel 3 i 1984 års lag kan man med förbehåll för särskilda bestämmelser i förvaltnings- och domstolsärenden använda franska, tyska eller luxemburgska.

4 — *Mémorial* A nr 16, av den 24 februari 1984, s. 196.

11. Lagen om införlivande av direktivet i Storhertigdömet Luxemburgs rättsordning utgörs av lagen av den 13 november 2002, [5] genom vilken vissa bestämmelser i luxemburgsk rätt ändrades. [6]

12. Enligt artikel 8.3 i 1991 års lag, i dess lydelse enligt artikel 14 i lag från år 2002, finns fyra förteckningar över advokater: Förteckning I (advokater som uppfyller kraven enligt artikel 5, det vill säga kraven för inskrivning, och artikel 6 som avser kraven för inskrivning och avläggande av ed och de som i slutet av sin "praktik" har klarat av det prov som föreskrivs i lag). Förteckning II (advokater som uppfyller kraven i artikel 5 och artikel 6), förteckning III och förteckning IV (advokater som utövar advokatyrket under hemlandets yrkestitel).

13. Andra nationella bestämmelser återfinns i bilagan till detta förslag till avgörande.

III — Bakgrund, tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

14. Graham J. Wilson, som är brittisk medborgare, är advokat (barrister) och medlem av Honourable Society of Gray's Inn och medlem i advokatsamfundet för England och Wales sedan 1975. I Luxemburg utövar han advokatyrket sedan år 1994.

15. Den 29 april 2003 kallade Conseil de l'Ordre des avocats du barreau de Luxembourg (nedan kallat advokatsamfundet) Graham J. Wilson till ett muntligt språkprov enligt artikel 3.2 i lag från år 2002.

16. Den 7 maj 2003 inställde sig Graham J. Wilson till provet biträdd av en luxemburgsk advokat. Advokatsamfundet förklarade att denne inte fick närvara.

17. Genom skrivelse av den 14 maj 2003 avslog advokatsamfundet Graham J. Wilsons ansökan om inskrivning i förteckning IV i advokatsamfundets register över advokater på den grunden att Graham J. Wilson vägrat att göra det muntliga provet utan att biträdas av sin advokat och att advokatsamfundet därför inte kunnat bedöma Graham J. Wilsons språkkunskaper.

5 — *Mémorial* A nr 140, av den 17 december 2002, s. 3202.

6 — *Mémorial* A nr 58, av den27 augusti 1991, s.1110.

18. I denna skrivelse underrättades Graham J. Wilson om att han kunde överklaga detta beslut enligt 26 § punkt 7 i 1991 års lag genom ansökan till Conseil disciplinaire et administratif.

19. Graham J. Wilson anförde emellertid klagomål vid Tribunal administratif med motiveringen att den möjlighet som föreskrivs att väcka talan vid Conseil disciplinaire et administratif varken motsvarar de gemenskapsrättsliga kraven eller kraven i artikel 6 i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och att Tribunal administratif följaktligen på grund av sin reservbehörighet skall avgöra detta.

20. Genom beslut av den 13 maj 2004 avvisade Tribunal administratif emellertid ärendet på den grunden att den saknade behörighet.

21. Den 22 juni 2004 överklagade Graham J. Wilson beslutet till Cour administrative. Cour administrative anser att avgörandet om förvaltningsdomstolens behörighet och följaktligen dess egen behörighet kräver en tolkning av artikel 9.2 i direktiv 98/5. Cour administrative hyser dessutom tvivel omkring huruvida ovannämnda språkprov är förenligt med garantierna i detta direktiv.

22. På grund av dessa förhållanden har Cour administrative genom beslut av den 7 december 2004 beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1) Skall artikel 9 i direktiv 98/5 om underlättande av stadigvarande utövande av advokatyrket i en annan medlemsstat än den i vilken auktorisationen erhölls tolkas så, att den utgör hinder för ett sådant överklagandeförfarande som avses i lagen av den 10 augusti 1991, i dess lydelse enligt lagen av den 13 november 2002?

2) Innebär förekomsten av sådana prövningsorgan som Conseil disciplinaire et administratif och Conseil disciplinaire et administratif d'appel att det finns en sådan möjlighet till 'domstolsprövning enligt bestämmelser i nationell rätt' i den mening som avses i artikel 9 i direktiv 98/5, och skall artikel 9 tolkas på så sätt att den utgör hinder för ett överklagandeförfarande som innebär överklagande till en eller flera prövningsorgan av detta slag innan det är möjligt att få en rättsfråga prövad av en domstol i den mening som avses i artikel 9?

3) Får de behöriga myndigheterna i en medlemsstat för att en advokat i en medlemsstat permanent skall få utöva advokatyrket under hemlandets yrkesti-

tel på de områden som anges i artikel 5 i direktiv 98/5 uppställa ett krav på kunskaper i språken i denna medlemsstat?

4) Får de behöriga myndigheterna för denna rätt att utöva yrket särskilt uppställa som villkor att advokaten genomgår ett muntligt prov på alla (eller flera) av de tre huvudsakliga språken i värdmedlemsstaten för att de behöriga myndigheterna skall kunna kontrollera om advokaten behärskar de tre språken, och vilka processuella garantier — om det finns sådana — krävs i så fall?"

IV — Den första och den andra tolkningsfrågan:

A — *Huruvida tolkningsfrågorna kan upptas till sakprövning*

23. Ordre des Avocats du Barreau du Luxembourg (nedan kallat advokatsamfundet) och den luxemburgska regeringen anser att de två första tolkningsfrågorna inte kan upptas till sakprövning. Kommissionen anser att den andra tolkningsfrågan inte kan upptas till sakprövning.

24. Advokatsamfundet anser att domstolen inte har behörighet att tolka artikel 9 i direktivet mot bakgrund av luxemburgsk rätt. I beslutet om hänskjutande saknas dessutom information vad gäller den första frågan.

25. Den luxemburgska regeringen anser däremot att det inte är nödvändigt att tolka artikel 9 i direktivet, eftersom denna uppgift ankommer på den nationella domstolen som skall avgöra vem som är behörig att pröva ett överklagande.

26. Kommissionen anser att den andra tolkningsfrågan inte kan upptas till sakprövning på grund av att det saknas tillräcklig information.

27. Enligt domstolens fasta rättspraxis avstår domstolen från att besvara en tolkningsfråga som en nationell domstol har ställt då det är uppenbart att den av den nationella domstolen begärda tolkningen av en gemenskapsrättslig regel eller bedömningen av giltigheten av en sådan regel inte har något samband med de verkliga omständigheterna

eller föremålet för talan i målet vid den nationella domstolen, eller då frågan är hypotetisk, eller då domstolen inte har tillgång till de uppgifter om de faktiska eller rättsliga förhållandena som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den. [7]

28. Informationen vad gäller de bestämmelser som är tillämpliga i målet vid den nationella domstolen är visserligen väldigt begränsad, men handlingarna innehåller emellertid tillräckligt med uppgifter när det gäller de väsentliga kännetecknen för rättsskydd.

29. Det framgår dessutom att det har begärts en tolkning av en gemenskapsrättslig bestämmelse vilken i det följande möjliggör en bedömning av huruvida nationell lagstiftning är förenlig med gemenskapsrätten.

30. Den nationella domstolen har närmare bestämt begärt en tolkning av begreppet ”domstolsprövning enligt bestämmelser i nationell rätt” i den mening om avses i artikel 9 i direktivet. Det är nödvändigt att denna fråga besvaras för att tvisten skall kunna avgöras, eftersom detta möjliggör en bedömning av behörigheten, särskilt den nationella domstolens behörighet, att pröva ett överklagande av ett beslut av advokatsamfundet. När det gäller själva behörigheten avgör de luxemburgska domstolarna.

31. Vad gäller föredelningen av behörigheter i en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, kan det fastställas att det inte ankommer på domstolen att bedöma om det rättsliga skydd som föreskrivs i den luxemburgska rättsordningen är förenligt med gemenskapsrätten.

B — *Sakfrågan*

1. Inledande anmärkningar

32. De första två frågorna i förevarande mål avser det system för överklagande som föreskrivs i Luxemburg när det gäller avslag på ansökan om inträde i advokatsamfundet i Luxemburg. I huvudsak gäller det frågan

7 — Se dom av den 15 december 1995 i mål C-415/93, Bosman (REG 1995, s. I-4921), punkt 61, av den 9 mars 2000 i mål C-437/97, EKW och Wein & Co. (REG 2000, s. I-1157), punkt 52, av den 13 juli 2000 i mål C-36/99, Idéal Tourisme (REG 2000, s. I-6049), punkt 20, av den 21 januari 2003 i mål C-318/00, Bacardi-Martini och Cellier des Dauphins (REG 2003, s. I905), punkt 42, och av den 4 december 2003 i mål C-448/01, EVN och Wienstrom (REG 2003, s. I-14527), punkt 76.

huruvida en sådan bestämmelse generellt är förenlig med direktivets bestämmelser.

33. Medan det i den första tolkningsfrågan generellt talas om överklagandeförfarandet i 1991 års lag, i dess lydelse enligt lagen från år 2002 och artikel 9 i direktivet, avser den andra frågan konkret prövningsorganen Conseil disciplinaire et administratif och Conseil disciplinaire et administratif d'appel och den direkta ordalydelsen i artikel 9 i direktivet.

34. Även om de båda frågorna har formulerats på olika sätt, eftersträvar de samma mål. Båda tolkningsfrågorna skall mot denna bakgrund prövas tillsammans med beaktande av följande aspekter: Allmänna gemenskapsrättsliga krav på utformningen av systemet för överklagande, krav på en domstols oberoende, krav på en domstols opartiskhet. Prövningen skall framför allt göras i ljuset av artikel 234 EG och artikel 6.1 EKMR.

35. Det skall slutligen erinras om att det, inom ramen för det samarbete som har införts mellan de nationella domstolarna och EG-domstolen vid begäran om förhandsavgörande, åligger de nationella domstolarna att fastställa och bedöma de faktiska omständigheterna i målet och EG domstolen att tillhandahålla de nationella domstolarna de uppgifter om gemenskapsrättens tolkning som är nödvändiga för att de skall kunna lösa tvisten. [8]

2. Allmänna gemenskapsrättsliga krav på utformningen av systemet för överklagande

36. I artikel 9 i direktivet talas det om "domstolsprövning enligt bestämmelser i nationell rätt". Detta innebär emellertid inte att nationella yrkesorganisationer direkt omfattas av bestämmelsen, trots att de till exempel nämns i artikel 6.2 i direktivet.

37. Å andra sidan behöver inte formuleringen innebära att det alltid måste vara en domstol i klassisk bemärkelse som måste avgöra ärendet, särskilt om, såsom i förevarande fall, något annat kan föreskrivas i den nationella lagstiftningen.

38. I avsaknad av gemenskapsrättsliga bestämmelser på detta område tillkommer det, enligt fast rättspraxis, varje medlemsstat att i sin nationella rättsordning utse de behöriga domstolarna och fastställa rättegångsreglerna för sådan talan som är avsedd att säkerställa skyddet av de rättigheter som

8 — Se särskilt dom av den 11 april 2000 i de förenade målen C-51/96 och C-191/97, Deliège (REG 2000, s. I-2549), punkt 50, av den 22 maj 1990 i mål C-332/88, Alimenta (REG 1990, s. I-2077), punkt 9, och av den 3 juni 1986 i mål 139/85, Kempf (REG 1986, s. 1741; svensk specialutgåva, volym 8, s. 629), punkt 12.

skapas för de enskilda genom gemenskapsrättens direkta effekt. [9]

39. Det bör emellertid beaktas att dessa förfaranden inte får vara mindre förmånliga än de som avser liknande talan enligt nationell rätt. När det gäller fördelningen av behörighet mellan domstolen och den nationella domstolen är det, enligt artikel 234 EG, emellertid den nationella domstolens uppgift att avgöra om tillämpningen av reglerna i fråga faktiskt är diskriminerande. [10]

40. De får inte heller göra utövandet av de rättigheter som följer av gemenskapsrätten praktiskt taget omöjligt eller alltför svårt. För tillämpningen av denna princip måste alla de fall där frågan gäller huruvida en nationell förfaranderegel gör det praktiskt taget omöjligt eller alltför svårt att tillämpa gemenskapsrätten bedömas med beaktande av den ställning denna bestämmelse har inom förfarandet i dess helhet, dess förlopp och särdrag vid de olika nationella domstolarna. [11]

9 — Se dom av den 16 december 1976 i mål 33/76 Rewe (REG 1976, s. 1989, svensk specialutgåva, volym 3, s. 261), punkt 5, av den 14 december 1995 i mål C-312/93, Peterbroeck, Van Campenhout & Cie (REG 1995, s. I-4599), punkt 12, och av den 30 september 2003 i mål C-224/01, Köbler (REG 2003, s. I-10239), punkt 47.

10 — Se dom av den 12 juli 1984 i mål 107/83, Klopp (REG 1984, s. 2971; svensk specialutgåva, s. 653), punkt 14.

11 — Se till exempel dom av den 19 februari 2002 i mål C-309/99, Wouters (REG 2002, s. I-1577), punkt 108.

41. Artikel 9 i direktivet och luxemburgsk lagstiftning skall därför tolkas mot bakgrund av dessa båda principer.

42. Det skall vidare erinras om förarbetena till de här aktuella bestämmelserna i direktivet. Eftersom själva bestämmelsen inte ändrades i lagstiftningsförfarandet kan kommissionens motivering i dess förslag beaktas för att utröna gemenskapslagstiftarens avsikt. Enligt denna syftar direktivet till att fastställa minimigarantier. [12] Detta talar för en restriktiv tolkning av begreppet domstol för att i tillräcklig utsträckning ta hänsyn till den överklagande personens eget intresse.

3. Krav på en domstols oberoende

43. Med avseende på domstolens oberoende skall bedömningen inledningsvis göras mot bakgrund av fördraget.

44. Artikel 234.2 EG innehåller inte i sig någon definition av begreppet domstol. Det

12 — Se KOM (1994) 572, slutlig.

finns emellertid vissa gemenskapsrättsliga minimikrav som domstolen har uppställt. [13] Det framgår av fast rättspraxis att domstolen vid bedömningen av huruvida det hänskjutande organet är en domstol i den mening som avses i artikel 234 EG, vilket är en rent gemenskapsrättslig fråga, skall beakta ett antal omständigheter, nämligen om organet är upprättat enligt lag, om det är av stadigvarande karaktär, om dess jurisdiktion är av tvingande art, om förfarandet är kontradiktoriskt, om organet tillämpar rättsregler samt om det har en oberoende ställning. De nationella domstolarna har dessutom endast befogenhet att framställa en begäran till domstolen om en tvist är anhängig vid dem och om de skall fälla avgörande inom ramen för ett förfarande som är avsett att leda till ett avgörande av rättskipningskaraktär.

45. I förevarande fall diskuteras kravet på oberoende, som är den avgörande faktorn vid avgränsningen mellan en nationell domstol och en förvaltningsmyndighet. [14]

46. Det måste röra sig om en nationell domstol som har handlat inom den allmänna ramen för sin uppgift att på ett objektivt sätt och i enlighet med lagen avgöra de mål som faller inom dess lagstadgade jurisdiktion. Vidare kan begreppet domstol enligt sin natur endast avse en myndighet som har egenskapen av en utomstående i förhållande till den myndighet som har fattat det beslut som är föremål för talan. [15]

47. Just det sistnämnda är tveksamt här. Det avslag på ansökan om inträde som advokatsamfundet, som består av advokater som är upptagna i förteckning I, har meddelat, prövas endast av advokater som finns upptagna i förteckning I. De personer som skall avgöra ärendet oberoende är visserligen inte identiska med en av parterna i tvisten, nämligen med advokatsamfundet, men står inte heller självständigt i förhållande till denna då de befinner sig "i samma läger". Den omständigheten att ordföranden för det luxemburgska advokatsamfundet, tillika medlem av advokatsamfundet, i egenskap av "chef för samfundet", enligt artikel 21 i 1991 års lag hierarkiskt står över samtliga advokater kan ses som ett tecken på samband.

48. I en dom avseende bestämmelserna om offentlig upphandling bortsåg domstolen

13 — Se bland annat dom av den 30 juni 1966 i mål 61/65, Vaassen-Goebbels (REG 1966, s. 584, s. 602; svensk specialutgåva, volym 1, s. 263), och av den 31 maj 2005 i mål C-53/03, Syfait m.fl. (REG 2005, s. I-4609), punkt 29.

14 — Dom av den 11 juni 1987 i mål 14/86, Pretore di Salò (REG 1987, s. 2545; svensk specialutgåva, s. 111), punkt 7, och förslag till avgörande föredraget den 28 juni 2001 av generaladvokaten Ruiz-Jarabo Colomer i mål C-17/00, De Coster, dom av den 29 november 2001 (REG 2001, s. I-9445), punkt 17.

15 — Dom av den 30 mars 1993 i mål C-24/92, Corbiau (REG 1993, s. I-1277; svensk specialutgåva, s. I-105), punkt 15.

från kravet på att vara utomstående i förhållande till beslutsfattaren, och fokuserade på att verksamheten utövas "oberoende" och närmare bestämt "på eget ansvar". [16]

49. Förklaringen till detta framgår emellertid av följande omständigheter som förelåg i de mål som skulle avgöras då, vilka saknas i förevarande fall. Det föreskrevs i lag att den hänskjutande konkurrensmyndigheten skulle utöva sin verksamhet oberoende och på eget ansvar. Likaså var medlemmarna i avdelningen för offentlig upphandling oberoende och enbart underkastade lagen. Den tyska domarlagen avseende upphörande av deras uppdrag, deras avsättning samt deras oavhängighet och avsättbarhet förklarades vara analogt tillämplig på avdelningarnas tjänstemannamedlemmar. Opartiskhet hos de lekmän som tillhör avdelningarna säkerställdes slutligen genom att de enligt lag inte får behandla ärenden där de själva deltagit i beslutet avseende upphandlingen eller där de själva har lämnat anbud eller representerat anbudsgivare.

50. Den omständigheten att medlemmar i yrkesdisciplinnämnder enligt luxemburgska bestämmelser inte samtidigt får vara medlemmar i Conseil de l'ordre förefaller inte vara tillräcklig. Under den tid de utövar sitt mandat måste de åtminstone vara garanterade samma självständighet som enligt lag gäller för domare, och de måste vara oavsättliga. [17] Det skall även konstateras att det saknas specifika bestämmelser, till exempel i form av en lagstadgad frihet att ge instruktioner, när det gäller jävsinvändningar mot domstolens medlemmar och deras självmana tillbakaträdande på grund av jäv och det finns inte heller något skydd mot otillbörlig inblandning och påtryckning från regeringens sida. [18] En allmän princip om icke-inblandning i domstolarnas verksamhet, knuten till en skyldighet att träda tillbaka, räcker således inte för att säkerställa oberoendet för dem som skall avgöra tvisten. Tvärtom skall detta väsentliga villkor för ett organs domstolskaraktär säkerställas genom bestämmelser som klart och preciserat fastställer grunderna för tillbakaträdande, jävsinvändning och avsättning av medlemmarna. [19]

16 — Dom av den 17 september 1997 i mål C-54/96, Dorsch Consult (REG 1997, s. I-4961), punkt 34 och följande punkter, jämför även förslag till avgörande av generaladvokaten Ruiz-Jarabo Colomer i målet De Coster (ovan fotnot 14), punkt 21.

17 — Se i detta hänseende dom av den 2 mars 1999 i mål C-416/96, Eddline El-Yassini (REG 1999, s. I-1209), punkt 21, och av den 22 oktober 1998 i de förenade målen C-9/97 och C-118/97, Jokela (REG 1998, s. I-6267), punkt 20.

18 — Dom av den 4 februari 1999 i mål C-103/97, Köllensperger och Atzwanger (REG 1999, s. I-551), punkt 21.

19 — Förslag till avgörande av generaladvokaten Ruiz-Jarabo Colomer i målet De Coster (ovan fotnot 14), punkt 25, och domen i målet Syfait m.fl. (ovan fotnot 13), punkt 29, och dom av den 6 juli 2000 i mål C-407/98, Abrahamsson och Anderson (REG 2000, s. I-5539), punkt 36/37.

51. Det bör beaktas att en myndighet vid vilken talan förs avseende ett myndighetsbeslut även kan anses utgöra en domstol i den mening som avses i artikel 234 EG när den visserligen har en organisatorisk koppling till den myndighet som har fattat det överprövade beslutet men där det nationella rättsliga sammanhanget säkerställer en funktionsmässig uppdelning mellan den myndighet vars beslut överprövas och den myndighet som avgör omprövningsärenden avseende den förstnämnda myndighetens beslut utan att därvid ta emot några som helst anvisningar från denna myndighet. [20]

52. I förevarande mål skall samma frågor behandlas enligt samma kriterier av de berörda instanserna, så att det inte kan talas om en funktionsmässig uppdelning såsom denna beskrivits ovan.

53. Domstolen befattade sig särskilt med yrkesorganisationer i målet Broekmeulen. [21] I den dom som fälldes i detta mål fastställde domstolen att den för att kunna säkerställa en korrekt tillämpning av gemenskapsrätten måste ha möjlighet att uttala sig i frågor om tolkning och giltighet som kan uppstå inom ramen för en sådan tvist om, enligt en medlemsstats rättssystem, en yrkesorganisation som handlar under en viss offentlig tillsyn har anförtrotts att genomföra de bestämmelser som har antagits av gemenskapens institutioner och om denna organisation för detta ändamål och i samarbete med berörda offentliga organ skapar rättsmedel som kan påverka utövandet av rättigheter som garanteras enligt gemenskapsrätten.

54. I förevarande fall kan i vart fall den omständigheten att två ordinarie domare deltar i andra instans i antagandet av de här aktuella besluten anses utgöra offentlig tillsyn eller samarbete. Detta utgör emellertid inget tillräckligt skydd, eftersom domarna kan överröstas av majoriteten deltagande advokater som uppgår till tre.

55. Även om uppfattningen att yrkessammanslutningar har domstolskaraktär delvis företräds i litteraturen, [22] måste man dock ha klart för sig att oberoendet inte är ett

20 — Se dom av den 30 maj 2002 i mål C-516/99, Schmid (REG 2002, s. I-4573), punkt 37, och av den 21 mars 2000 i de förenade målen C-110/98–C-147/98, Gabalfrisa m.fl. (REG 2000, s. I-1577), punkterna 39 och 40.

21 — Dom av den 6 oktober 1981 i mål 246/80, Broekmeulen (REG 1981, s. 2311; svensk specialutgåva, volym, s. 199), punkt 16; David Anderson, i: *References to the European Court*, 1995, punkt 2-016.

22 — Se till exempel Andreas Middeke i: *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union*, 2. upplagan 2003, § 10 B I 2, punkt 23.

sekundärt utan ett konstituerande kännetecken för domstolar. [23]

56. Med avseende på vad som redan har sagts när det gäller beslutet om hänskjutande samt den omständigheten att endast luxemburgska advokater som finns upptagna i förteckning I fattar beslut i första instans och att dessa har ett intresse av att skydda "sin arbetsmarknad" från utländsk konkurrens, kan varken Conseil disciplinaire et administratif eller Conseil disciplinaire et administratif d'appel anses som domstol i den mening som avses i artikel 234 EG.

57. Det förefaller emellertid även vara lämpligt att göra en jämförelse med andra bestämmelser i direktivet som har ett innehåll som liknar det i artikel 9 i direktivet.

58. Det finns en viss typ av bestämmelser i direktivet i vilka det uttryckligen föreskrivs att den överklagandeinstans som skall inrättas av medlemsstaterna inte nödvändigtvis behöver vara en domstol i den mening som avses i artikel 234 EG. [24]

59. Sådana bestämmelser saknas emellertid här. Härtill kommer att det enligt ovannämnda bestämmelser av parterna icke desto mindre krävs att den behöriga instansen är oberoende. Därmed har inte de krav som föreskrivs i dessa bestämmelser när det gäller domstolens sammansättning lättats, trots den omständigheten att det inte måste röra sig om en domstol i ordets vanliga bemärkelse.

60. I en annan typ av bestämmelser i direktivet föreskrivs slutligen att beslut som inte underkastas "en domstolsprövning", i vart fall måste kunna underkastas en prövning av ett organ som är oberoende av det organ som har fattat beslutet och som utgör en domstol enligt fördragets artikel 234 EG. [25]

61. En sådan möjlighet föreskrivs emellertid inte heller i det här tillämpliga direktivet.

62. Det går inte att av jämförelsen med bestämmelser i andra direktiv med liknande

23 — När det gäller betydelsen av kravet på oberoende se generaladvokaten Ruiz-Jarabo Colomers förslag till avgörande i målet De Coster (ovan fotnot 14), punkt 92 och följande punkter.

24 — Artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (EGT L 108, s. 33).
Artikel 12 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/30/EG av den 26 mars 2002 om regler och förfaranden för att av bullerskäl införa driftsrestriktioner vid flygplatser i gemenskapen (EGT L 85, s. 40).

25 — Artikel 2.8 i rådets direktiv 89/665/EEG av den 21 december 1989 om samordning av lagar och andra författningar för prövning av offentlig upphandling av varor och bygg- och anläggningsarbeten (EGT L 395, s. 33; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 48) och artikel 2.9 i rådets direktiv 92/13/EEG av den 25 februari 1992 om samordning av lagar och andra författningar om gemenskapsregler om upphandlingsförfaranden tillämpade av företag och verk inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna (EGT L 76, s. 14, område 6, volym 3, s. 127).

innehåll dra slutsatsen att domstolar som uteslutande är sammansatta av advokater kan betraktas som domstolar i den redan angivna meningen eller att en domstolsprövning är tillräcklig.

63. Slutligen skall kravet på oberoende granskas mot bakgrund av rättspraxis avseende artikel 6 i EKMR.

64. Även om det är korrekt att denna bestämmelse uttryckligen bara reglerar garantier som skall ges i en rättvis rättegång, är det ändå så att de skulle vara verkningslösa om inte rätten till domstolskontroll först erkändes. [26]

65. Även i gemenskapens rättspraxis har rätten till domstolsprövning slagits fast. Denna ger de enskilda rätt att vända sig till en behörig domstol när det gäller de legitima rättigheter och intressen som de tillerkänns genom Europeiska unionens rättsordning, detta för att effektivt göra dem gällande. I artiklarna 6 och 13 i den Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som antogs den 4 november 1950 (nedan kallad EKMR), förankras en allmän rättsprincip som ligger till grund för konstitutionella traditioner som är gemensamma för medlemsstaterna.

66. Oberoende i den mening som avses i EKMR innebär inledningsvis att domarna skall vara oberoende i förhållande till förvaltningen och parterna. [27] Det saknar därvid betydelse om domstolens ledamöter utnämns av förvaltningen, så länge som instruktioner med avseende på deras verksamhet inte får ges. [28] Detta är emellertid tveksamt här. Av det skälet äger vad som sagts ovan motsvarande tillämplighet.

67. När det gäller domstolens sammansättning måste det inte nödvändigtvis röra sig om en domstol i ordets vanliga bemärkelse. Just när det gäller tekniska områden (till exempel patent) kan det finnas goda skäl för en annan sammansättning. [29] I förevarande fall rör det sig emellertid inte om ett sådant specialområde som fordrar särskild eller teknisk kunskap.

26 — Se förslag till avgörande av generaladvokaten Ruiz-Jarabo Colomer i målet De Coster (ovan fotnot 14), punkt 88.

27 — Europadomstolens dom av den 23 juni 1981, i målet Le Compte Van Leuven och De Meyere mot Belgien (serie A, nr 43, §§ 55 ff.), och av den 28 juni 1984, i målet Campbell och Fell mot Förenade Kungariket (serie A, nr 80, § 78).

28 — Europadomstolens dom i målet Campbell och Fell mot Förenade Kungariket (ovan fotnot 27), § 79, och av den 20 november 1995, i målet Bryan mot Förenade Kungariket (serie A, nr 335-A, § 38).

29 — Europadomstolens dom i målet Campbell och Fell mot Förenade Kungariket (ovan fotnot 27), § 76, och av den 8 juli 1986, i målet Lithgow m.fl. mot Förenade Kungariket (serie A, nr 102, § 201), och av den 20 januari 1995, i målet British-American Tobacco Company LTD mot Nederländerna (serie A, nr 331, § 77).

68. Problem kan framför allt uppstå i situationer där ledamöter i en domstol utnämns eller föreslås av intressegrupper och domstolen skall fatta beslut om intressen som rör denna grupp eller dess anhöriga. [30] Detta är fallet i förevarande mål.

69. Problem uppstår emellertid i princip inte i situationer där yrkesutövare medverkar som domare i yrkesdomstolar. [31] Dessa kan till och med utgöra majoritet i domstolen, dock bara under förutsättning att de har en rättslig ställning som skyddar dem från påtryckningar utifrån. [32]

70. I domen i målet Le Compte fastställde Europadomstolen att opartiskhet säkerställs genom att ett lika stort antal yrkesdomare medverkar, bland vilka utses ordföranden vars röst är utslagsgivande vid lika röstetal. [33]

71. Inte heller någon sådan bestämmelse finns emellertid i förevarande fall. Dessutom skall beaktas att det i förevarande fall i jämförelse med domen i målet Le Compte rör sig om den betydligt viktigare frågan om inträde i advokatsamfundet. Medan åtal av brott som begås i yrket kan betraktas som advokatsamfundets "egna angelägenhet" förefaller detta vara tveksamt när det gäller inträde eller inskrivning i verksamheten, särskilt som klagandens rättsliga ställning berörs i betydligt större utsträckning.

72. Av det skälet är det nödvändigt att det åtminstone finns en lagstadgad reglering avseende de deltagandes oberoende, vilket är vanligt när det gäller domare, såväl i personligt som i materiellt hänseende.

73. Samma problematik uppkommer i andra instans, eftersom två ordinarie domare kan överröstas av tre advokater.

74. Domstolar såsom Conseil disciplinaire et administratif och Conseil disciplinaire et administratif d'appel är därför inte oberoende i den mening som avses i Europadomstolens rättspraxis.

30 — Se Christoph Grabenwarter, i: *Europäische Menschenrechtskonvention: ein Studienbuch*, 2:a upplagan 2005, § 24, punkt 33.

31 — Hans Jarass, i: *EU-Grundrechte: ein Studien- und Handbuch*, 2005, § 40, punkt 28.

32 — Jacques Velu och Rusen Ergec, i: *La convention européenne des droits de l'homme*, band VII, 1990, punkt 539.

33 — Europadomstolens dom av den 23 juni 1981, i målet Le Compte Van Leuven och De Meyere mot Belgien (serie A, nr 43, § 57).

4. Kravet på en domstols opartiskhet

75. Av ovanstående kan man vidare dra slutsatsen att såväl Conseil disciplinaire et administratif som Conseil disciplinaire et administratif d'appel saknar en domstols opartiskhet enligt artikel 6.1 EKMR, särskilt som det finns ett funktionellt samband mellan oberoende och opartiskhet, eftersom det förstnämnda är en förutsättning för det sistnämnda. [34]

76. Samtidigt förefaller i detta hänseende en jämförelse med målet De Moor vara lämplig. Även i detta mål rörde det sig om tvist avseende avslag på ansökan om inträde i advokatsamfundet som meddelats av en disciplinnämnd som uteslutande var sammansatt av advokater. [35]

77. Klaganden ifrågasatte det strukturella och personliga oberoendet hos medlemmarna i disciplinnämnden. Klaganden gjorde gällande att de enbart tillvaratog sina egna materiella och moraliska intressen.

78. Medan den berörda statens regering på grund av omständigheterna i det konkreta fallet uttalade sig mot denna argumentation, gav folkrättskommissionen huvudsakligen sitt stöd för klagandens teser. Domstolen själv befattade sig inte med detta problem, utan ansåg principen om rätten till en rättvis rättegång och principen om offentlighet vara avgörande.

79. Även enligt luxemburgsk rätt fattas besluten i första instans uteslutande av advokater upptagna i förteckning I, vilka har ett intresse av att skydda "sin arbetsmarknad" från utländsk konkurrens.

80. Av det skälet kan inte den domstol som är behörig enligt luxemburgsk rätt anses vara opartisk.

81. Enligt Europadomstolens rättspraxis räcker det att det finns en möjlighet till domstolskontroll i efterhand. [36] När det gäller det revisionsförfarande som enligt luxemburgsk rätt äger rum i sista instans, kan det emellertid konstateras att den fulla

34 — Christoph Grabenwarter (ovan fotnot 30), punkt 39.

35 — Europadomstolens dom av den 23 juni 1994, i målet De Moor mot Belgien (serie A, nr 292-A).

36 — Europadomstolens dom i målet Bryan mot Förenade Kungariket (ovan fotnot 28), § 40; Christoph Grabenwarter, i: *Verfahrensgarantien in der Verwaltungsgerichtsbarkeit*, 1997, kapitel 4, s. 359 och följande sidor.

beslutsbehörigheten, som krävs med avseende på fakta- och rättsfrågor, saknas. [37]

82. Sammanfattningsvis kan det konstateras att ett system för överklagande såsom det i målet vid den nationella domstolen inte överensstämmer med de gemenskapsrättsliga bestämmelserna.

5. Slutsats i denna del

83. De båda första tolkningsfrågorna skall därför besvaras med att direktiv 98/5 skall tolkas så, att det utgör hinder för ett sådant överklagandeförfarande som avses i 1991 års lag, i dess lydelse enligt lagen från år 2002.

V — Den tredje och den fjärde tolkningsfrågan: Kontroll av språkkunskaper

84. Den tredje och den fjärde tolkningsfrågan berör huvudsakligen rättsfrågor som också uppkommer i förfarandet om fördragsbrott i mål C-193/05. De motsvarar de rättsliga frågor som kommissionen här har ställt genom den första grunden.

85. När det gäller bedömningen av den tredje och den fjärde tolkningsfrågan hänvisas därför till vad som angetts till svar på den första grunden i förslaget till avgörande i det parallella förfarandet om fördragsbrott. [38]

86. Den tredje tolkningsfrågan och den första delen av den fjärde tolkningsfrågan skall därför besvaras med att direktivet skall tolkas så, att det utgör hinder mot en nationell bestämmelse, enligt vilken en medlemsstats myndigheter för utövande av advokatyrket under hemlandets yrkestitel i en annan medlemsstat än den i vilken auktorisationen erhölls får uppställa ett krav på att ett språkprov klarats av.

87. Till följd av denna tolkning behöver den andra delen av den fjärde frågan inte besvaras.

37 — Europadomstolens dom av den 24 november 2005, i målet Capital Bank AD mot Bulgarien, nr 49429, § 98.

38 — Förslag till avgörande av dagens datum i mål C-193/05.

VI — Förslag till avgörande

88. Mot bakgrund av ovanstående föreslår jag att domstolen besvarar tolkningsfrågorna enligt följande:

1) Europaparlamentets och rådets direktiv 98/5/EG av den 16 februari 1998 om underlättande av stadigvarande utövande av advokatyrket i en annan medlemsstat än den i vilken auktorisationen erhölls skall tolkas så, att det utgör hinder för ett sådant överklagandeförfarande som avses i 1991 års lag, i dess lydelse enligt lagen från år 2002.

2) Direktiv 98/5 skall tolkas så, att det utgör hinder mot en nationell bestämmelse enligt vilken en medlemsstats myndigheter för utövande av advokatyrket under hemlandets yrkestitel i en annan medlemsstat än den i vilken auktorisationen erhölls får uppställa ett krav på att ett språkprov har klarats av.

Bilaga

Bestämmelser i nationell rätt

Lag av den 10 augusti 1991 om advokatyrket

...

Artikel 6.

(1) I registret [hos en av de Ordre des avocats — advokatsamfund — som finns i Storhertigdömet Luxemburg] kan endast den skrivas in som

a) kan garantera sin hederlighet,

b) kan bevisa att han uppfyller villkoren för att få göra praktik. Undantagsvis får advokatsamfundets styrelse (Conseil de l'ordre) undanta sökande som gjort sin praktik i sitt hemland och som kan bevisa att de har yrkeserfarenhet

omfattande minst fem år från vissa villkor som måste vara uppfyllda för att sökanden skall få göra praktik;

c) är luxemburgsk medborgare eller medborgare i någon av Europeiska gemenskapernas medlemsstater. För sökande som inte är medborgare i någon av Europeiska gemenskapernas medlemsstater får advokatsamfundets styrelse meddela undantag från detta villkor efter yttrande från justitieministern, under förutsättning att det kan bevisas att motsvarande undantag meddelas i denna medlemsstat. Samma sak gäller för sökande som har ställning som politisk flykting och som har beviljats asyl i Storhertigdömet Luxemburg.

...

Artikel 24.

1. Genom denna lag inrättas en disciplin- och förvaltningsnämnd (Conseil disciplinaire et administratif) som består av fem advokater som finns upptagna i förteckning I, av vilka fyra utses med enkel majoritet av generalförsamlingen för advokatsamfundet i Luxemburg och en av generalförsamlingen för advokatsamfundet i Diekirch. Generalförsamlingen för advokatsamfundet i Luxemburg utser fyra ställföreträdare och generalförsamlingen för advokatsamfundet i Diekirch en. Vid förfall företräds varje medlem av en ställföreträdare i det advokatsamfund till viket han hör enligt en rangordning som bestäms av tjänstetid. Vid förhinder för ställföreträdande i det advokatsamfund till vilket medlemmen hör företräds medlemmen av en företrädare i ett annat advokatsamfund.

2. Medlemmarna utövar sin verksamhet två år. Verksamheten börjar den 15 september efter deras val. Om en medlems eller en ställföreträdares plats blir vakant utser disciplin- och förvaltningsnämnden en suppleant för medlemmen eller ställföreträdaren. Suppleanternas verksamhet upphör den dag då den utsedda medlemmens eller ställföreträdarens verksamhet, vilken de ersätter, skulle ha upphört. Medlemmarna i disciplin- och förvaltningsnämnden kan bli omvalda.

3. Disciplin- och förvaltningsnämnden utser en ordförande och dess ställföreträdande. Vid förhinder för ordföranden och dennes ställföreträdare skall den medlem som har den längsta ämbetstiden vara ordförande. Den medlem som har den kortaste ämbetstiden i nämnden skall vara sekreterare.

4. Endast den som sedan minst fem år tillbaka har luxemburgskt medborgarskap, som finns upptagen i förteckning I över advokater och som inte är medlem i styrelsen för ett advokatsamfund kan bli medlem i styrelsen för ett advokatsamfund.

5. Om disciplin- och förvaltningsnämnden inte kan bildas enligt ovannämnda bestämmelser, skall dess medlemmar utses av styrelsen för det advokatsamfund till vilket de medlemmar som skall ersättas hör.

...

Artikel 26.

...

7. I de fall i vilka en advokat som har skrivits in i registret inte har beaktats, en ansökan om inskrivning eller återinskrivning av en advokat avslagits eller en inskriven advokats rang bestridits, samt i de fall som avses i artiklarna 22.2, 23 och 34.3 och 40.1, kan den berörda parten lämna en begäran till disciplin- och förvaltningsnämnden inom 40 dagar efter det att det kritiserade beslutet, som fattats i enlighet med ett av de förfaranden som föreskrivs i artikel 6, överlämnats, delgivits eller tillsänts. Det är inte nödvändigt att utse ett juridisk biträde för förfarandet.

...

Artikel 28 (i dess lydelse enligt lagen från år 2002)

1. Parterna i förfarandet, åklagaren och styrelsen för det berörda advokatsamfundet kan överklaga alla beslut av disciplin- och förvaltningsnämnden med undantag för dem som fattats enligt artikel 22.2.

2. I detta syfte skall en disciplin- och förvaltningsnämnd (Conseil disciplinaire et administratif d'appel) för överklaganden inrättas, som skall vara sammansatt av två domare från appellationsdomstolen (Cour d'appel) och tre advokater som är inskrivna i registret över advokater, i förteckning I, som bisittare.

I den mån som medlemmarna i nämnden är domare, ställföreträdare för dessa och domstolstjänstemän som nämnden tilldelats, skall de utses på förslag av högsta domstolen (Cour supérieure de justice) genom storhertiglig förordning på två år. Deras ersättning fastställs genom storhertiglig förordning.

Den bisittande advokaten och dennes ställföreträdare utses genom storhertiglig förordning på två år. De utnämns från en lista med fem advokater som sedan minst fem år varit inskrivna i registret över advokater, i förteckning I, som tillhandahålls av styrelsen för varje advokatsamfund för varje tjänst.

Verksamheten som bisittare är inte förenlig med verksamheten som medlem av advokatsamfundets styrelse eller verksamheten som medlem av disciplin- och förvaltningsnämnden. Disciplin- och förvaltningsnämnden för överklagande sammanträder i högsta domstolen, vars sekretariat även är behörigt för disciplin- och förvaltningsnämnden.

Den domare som har den längsta ämbetstiden är ordförande för disciplin- och förvaltningsnämnden.

3. Överklagandet skall inges till högsta domstolens sekretariat inom en frist av 40 dagar som börjar löpa från och med den dag då parterna i förfarandet, åklagaren och styrelsen för det berörda advokatsamfundet delges det meddelande om överklagande som ordföranden för disciplin- och förvaltningsnämnden utfärdat genom rekommenderat brev med mottagningsbevis.

4. Bestämmelserna i artikel 26 avseende utredningen och förfarandet skall tillämpas analogt på disciplin- och förvaltningsnämnden för överklagande.

Artikel 29.

1. Parterna i förfarandet, åklagaren och styrelsen för det berörda advokatsamfundet kan väcka kassationstalan mot den dom som meddelats till följd av överklagandet.

2. De civilprocessrättsliga bestämmelserna är analogt tillämpliga på inlämnandet av kassationstalan, genomförandet av utredningar och avgörandet. Fristen för inlämnandet av kassationstalan börjar löpa den dag då den överklagade domen delgivits av domstolstjänstemannen genom rekommenderat brev med mottagningsbevis.

...

Lag av den 13 november 2003 om införlivandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 98/5/EG av den 16 februari 1998 om underlättande av stadigvarande utövande av advokatyrket i en annan medlemsstat än den i vilken auktorisationen erhölls, och om

1. ändring av lagen av den 10 augusti 1991 om advokatyrket i dess ändrade lydelse, och om

2. ändring av lagen av den 31 maj 1999 om domiciliering av företag

...

Artikel 3.

1. För att kunna utöva advokatyrket i Storhertigdömet Luxemburg under hemlandets yrkestitel, måste den europeiska advokaten vara registrerad i ett av advokatsamfunden i Storhertigdömet Luxemburg.

I detta syfte skall han inge en fullständig ansökan avfattad på franska till ordföranden (Bâtonnier) för advokatsamfundet i den domkrets i vilken han avser att etablera sig. Förutom de handlingar och den information som skall tillhandahållas enligt andra stycket skall den europeiska advokaten i sin ansökan uppge om han är medlem i en grupp i sitt hemland och eventuellt lämna alla relevanta uppgifter vad avser denna grupp.

2. I anslutning till ett samtal, i vilket styrelsen för det advokatsamfund i Storhertigdömet Luxemburg, till vilket den europeiska advokatens ansökan om utövande av advokatyrket i Storhertigdömet Luxemburg under hemlandets yrkestitel hänskjutits, kontrollerar om den europeiska advokaten åtminstone behärskar de språk som anges i artikel 6.1 d i lagen av den 10 augusti 1991, samt med beaktande av de handlingar som skall tillhandahållas enligt artikel 6.1 a, c första meningen samt d i lagen av den 10 augusti 1991 och av bevis om den berörda europeiska advokatens registrering vid hemlandets behöriga myndighet, upptar styrelsen för advokatsamfundet den europeiska advokaten i förteckningen över advokater. Ovannämnda bevis från hemlandet skall uppvisas återigen varje år i januari och får inte vara mer än tre månader gammalt.

Om detta bevis inte uppvisas kan styrelsen för advokatsamfundet besluta att upphäva registreringen av den europeiska advokaten.

Registreringen av den europeiska advokaten i förteckningen över de advokater som hör till advokatsamfundet sker genom inskrivning i förteckning IV över advokater som anges i artikel 8.3 nr 4 i lagen av den 10 augusti 1991 avseende advokater som utövar advokatyrket under hemlandets yrkestitel.

Styrelsen för advokatsamfundet som förrättar registreringen skall underrätta hemlandets behöriga myndighet om denna registrering.

3. Beslut om avslag på en ansökan om en registrering enligt andra stycket eller om upphävande av en sådan registrering skall motiveras. De skall delges den europeiska advokaten genom rekommenderat brev med mottagningsbevis.

Dessa beslut kan ifrågasättas enligt artikel 26 stycke sju och följande stycken i lagen av den 10 augusti 1991 i enlighet med vad som anges där.

4. När ett advokatsamfund i Storhertigdömet Luxemburg offentliggör namnen på de advokater som är registrerade vid detta, skall det även offentliggöra namnen på de europeiska advokater som har registrerats vid advokatsamfundet och som utövar advokatyrket under hemlandets yrkestitel.

5. När den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat än Luxemburg registrerar en advokat som är registrerad vid ett av advokatsamfunden i Storhertigdömet Luxemburg, skall de uppgifter som anges i artikel 3.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/5/EG av den 16 februari 1998 överlämnas till ordföranden för det advokatsamfund i Storhertigdömet Luxemburg vid vilket denna advokat är registrerad.

...

Artikel 14.

Lagen av den 10 augusti 1991 om advokatyrket i dess ändrade lydelse ändras på följande sätt:

...

III. I artikel 6.1 skall bokstav d infogas med följande lydelse:

"d) behärskar det språk på vilket lagstiftningen är avfattad samt förvaltnings- och domstolsspråken i den mening som avses i lagen av den 24 februari 1984 avseende språkregler".